

20

PĒDĒJAIS ZVANS

*Dalāties ar atmiņām
un atziņām..*

*Muša
Medū*

20

9.A

Skolotāja Ina par klasi

Mani mīlie mazuļi! Pieci gadi ir garām, vēja spārniem, es teiktu. Kad sapratu, ka esat man ļoti mīļa klase, sabijos, ka laiks varētu steigties pārāk ātri. Man bija prieks ar jums darīt visu ko, tas nebija tikai pienākums: mācīt latviešu valodu, diskutēt par dzīves smalkumiem un sarežģītībām literatūrās un klases stundās, iet kājām lielus gabalus, braukt ekskursijās, cept desas, braukt ar velo uz Klīvēm, priecāties klases vakaros, cīnīties ar šķēršļu joslām projektu dienās, dziedāt “Manu dziesmu”, ēst saldējumu no daudzajām kastēm, rakstīt jums koronas laikā šīs ikrīta vēstules un saņemt atbildes par brokastu kūciņu smaržu un garšu, un citām satraucošām lietām.

Jūs esat gaiši cilvēki, un sirdis jums siltas un līdzjūtīgas. To var just ik dienu. Mēs parasti ar visu labi tikām galā, jo varējām viegli vienoties par to, kas ir un kā ir, un kur ir. Pasakiet paldies vecākiem, kuri, manuprāt, jūsos ielikuši izteikti pozitīvus kodolus – jūs nešaubījāties par pamatvērtībām un sirdsapziņu. Tas noteikti palīdzēs visādos izšķirošos dzīves ceļos. Priecājos, ka jūs manā dzīvē bijāt – tā bija kā vērtīga balva. Buč-buč! Lai jums turpmāk veicas ar cilvēkiem, notikumiem un kalnākāpšanu!

Šarlote par skolotāju Inu

Mums viņa ir skolotāja no 5. klases. Viņa ir skolotāja, kura vienmēr ir palīdzējusi, aizstāvējusi un devusi padomu. Viņa nav skolotāja tikai skolā, bet gan arī ārpus tās, vedot mūs uz teātra izrādēm, braucot uz Klīvām ar velosipēdiem, bieži vien atrodot kādam skolniekam informāciju, kas varētu noderēt viņa interesēm un hobijiem. Tas, ko skolotāja man iemācīja ļoti labi – protams, gramatika, bet vēl labāk, ka visgudrākais cilvēks esi tu pats, un tas ir vienīgais kā tu vari augt, strādājot ar sevi.

Bez strīdiem, protams, neiztikt, bet vai tad tu vari vienmēr zināt, ko tu īsti vēlies vai kuram ir taisnība, galu galā tā pārsvarā izrādās skolotājai un ļoti, ļoti retos gadījumos kādam citam. Tas ir milzīgs spēks – būt skolotājam; un tas, ko viņa dara, ir brīnumaini, jo ne visi ir gatavi tik daudz censties un ielikt katrā bērņā. Un grāmatas – šis faktors ienāk katram prātā –, pie viņas var vienmēr ienākt un pajautāt: "Skolotāj, ko man izlasīt?" un tu ātri saņemsi atbildi. "Kā jums iet?" – tā iesākas stundas pie viņas, un varbūt tas ir tas, kas mūs padara tik saliedētus, bet varbūt tas ir kas cits un neizskaidrojams, ko viņa dara – par to PALDIES! Nu un neaizmirsīsim jokus no Vinnija Pūka!

Ansis par skolotāju Inu

Būt ar Velbergu kā klases audzinātāju nozīmēja būt cilvēcīgam – ka, kaut arī dažreiz būs nesaskaņas, kopumā mums milzīgu konfliktu nebūs, vai arī mēs tos viegli atrisinātu. Un tas arī nozīmēja, ka mēs kā klase kļūtu kultūras ziņā bagātāki, jo skolotājai tuvu pie sirds iet teātris un viņa uzstāj, lai mēs arī lasām grāmatas, kas ir jauki. Mums ir kāds, kas par mums parūpējas.

9. B

Skolotājs Valdis par klasi

Trīs gadus esmu bijis 9. b klases audzinātājs. Un man vienmēr būs ko atcerēties – ikdienas priekus, pozitīvu saskarsmi, atklājumus gan personiskā, gan profesionālā plāksnē.

Vislielākais kompliments, ko, manuprāt, var teikt par cilvēku, ka viņš nav garlaicīgs, un Jūs nekad tādi nebijāt.

Pat ja bijāt izdarījuši kādu nedarbu, radoši, es pat teiktu eleganti, mācējāt to pavērst pozitīvā plāknē.

Esmu audzinājis trīs klases, par Jums varu teikt vienu- talanta, mērķtiecības, vienkārši cilvēciska skaistuma ziņā Jūs esat vislabākie. Mūzikas, mākslas, sporta, politikas, biznesa talanti – tādus es Jūs redzu nākotnē.

Ar savu viedokli. Erudītus un mērķtiecīgus. Un cilvēcīgus. Spējīgus un gribošus palīdzēt citiem.

Ak, šī ārkārtējā situācija... Tā mums laupīja vienkārši izcilu Pogu vakaru, kurā visi būtu pārliecinājušies par manis rakstītā patiesumu.

Bet Jums vēl priekšā daudzi izaicinājumi, gan tepat Olaines 1.vidusskolā, gan citās mācību iestādēs, gan vēlāk profesionālajā karjerā, bet, ja saglabāsiet sevī šo radošo un cilvēcīgo būtību, tad pārvarēsiet visus šķēršļus!

Un man Jūsu pietrūks...

Klase par skolotāju Valdi

Skolotājs bija tikai viens, bet mēs 24, un ne katram tieši šis ceļš būtu pa spēkam. Mūsu visu kopīgais ceļš ar skolotāju sākās 7. klasē, kad, burtiski kā likteņa varā, pamesti vieni paši bijām palikuši bez klases audzinātāja. Varam droši apgalvot, ka tas noteikti ir bijis liels izaicinājums skolotājam Valdim – izvēlēties tieši mūs, jo mēs nebūt nebijām labākās klases paraugs tolaik. Pašā kopīgā ceļa sākumā mēs visi bijām nobijušies par to, kā būs, jo tas mums visiem bija jauns sākums.

Tā mums visiem bija jauna klase, kā arī jauna ģimene, jo katras klases audzinātājs ir tās patiesā dvēsele. Neskatoties ne uz ko, skolotājs, ik dienu pavadot ar mums, vienmēr bija apbruņots ar dzelžotu pacietību un pozitīvisma garu, reizēm pat spēdams tikai ar jokiem uzlabot radušās situācijas vai problēmas klasē, bet mirkļos, kad arī ar to nebija pietiekami, skolotājs negrasījās nenolaist savas rokas, bet gan ar visiem saviem skolotāja mistiskajiem spēkiem turpināja mūs visus saturēt kopā un virzīt uz priekšu.

Mums visiem vienmēr spilgti atmiņā paliks skolotāja jautrās latviešu valodas, literatūras un arī klases stundas, kurās mēs jokojāmies, smējāmies, kā arī KĀRTĪGI MĀCIJĀMIES. Protams, kā odziņa ikdienas rutīnai bija arī mirkļi, kad kāds lidoja ārā no klases (protams, tikai tas, kurš to īpaši tajā mirklī bija nopelnījis). Bet kurš gan bērnībā negribēja mācēt lidot, vai ne? Kā arī mūžīgi neaizmirstama atmiņās paliks viņa radošā pieeja, cenšoties mūs pārmācīt, brīžos, kad mēdzām kavēt stundas. Sodāmajiem izciešot savus kavējumu lemtos sodu veidus, mēs visi dažkārt varējām pārliccināties, ka no mūsu klasesbiedriem varētu iznākt arī kāds diezgan labs dzejnieks. Jāatzīst, ka citiem skolas biedriem, kam nekad nav bijušas stundas pie skolotāja Valda, pēc pirmā priekšstata, kas vienmēr ir maldinošs, varētu šķist, ka viņš ir bargs, ļauns un stingrs, taču, neskatoties uz to, mums viņš vienmēr ir pierādījis pretējo, viņš vienmēr mūsu sirdīs un atmiņās būs vislabākais.

9.B

Vissiltākās un mīlākās atmiņas ar skolotāju mums vienmēr paliks no visām kopā piedzīvotajām projektu nedēļām, jo katra jaunā projektu nedēļa pārspēja iepriekšējo. Projektu nedēļas nebija tikai par mums, kā par klasi vai zināšanām, ko ieguvām. Tās bija par jautrākajiem notikumiem, diskusijām, ikgadējām saldējumu tradīcijām, idejām, kopības sajūtu un atmiņām, ko atcerēsimies kā klasi ar, mūsaprāt, vislabāko klases audzinātāju/galveno kuģa kapteini klases kuģa priekšgalā.

Skolotājs šo 3 gadu laikā, mūs visus savā paspārnē ir izaudzinājis un ļoti daudz ko iemācījis, arī lietās, kas nebija saistītas ar mācībām, taču, kuras mums noderētu turpmākajā dzīvē. Atskatoties uz mūsu pagātņi, mēs esam sapratuši, ka šo gadu laikā esam palikuši tuvāki viens ar otru, un dziļi sevī sapratām, ka esam vienota un kolosāla klase, pateicoties kolosālākajam skolotājam, ko mēs varētu vien sastapt šajā 9 gadu garajā ceļā.

Šo kopā pavadīto gadu laikā viņš redzēja, cik ļoti mēs esam izauguši un pieauguši un sākuši kļūt atbildīgāki, redzēja mūs dažādākajos garastāvokļos – gan bēdīgus, gan dusmīgus, gan trakus un laimīgus... Taču ar visiem mūsu ņiķiem un stiķiem, dusmām un priekiem, garastāvokļu maiņām, kā arī sastrādātajiem nedarbiem, viņš mūs pieņēma tādus, kādi esam. Un katrā no šiem piedzīvotajiem mirkļiem skolotājs atrada individuālu pieeju katram no mums. Viņš mūsmotivēja kļūt par tiem, kas mēs esam tagad. Viss kopā piedzīvotais mums ir izveidojis neaizmirstamas pamatskolas atmiņas, ko varēsim nākotnē stāstīt saviem bērniem, un noteikti viena no būtiskākajām lietām, ko pieminēsim, būs mūsu labākais klases audzinātājs, ar labāko humora izjūtu un pieeju mācību procesam. Skolotājs, kurš vienmēr bija saprotošs, pretimnākošs un uzticams, kurš vienmēr bija mums līdzās. Jāatzīst, ka vienmēr bijis prieks nākt uz viņa stundām, jo zinājām, ka tās spēs pacelt garastāvokli, pat ja diena nebija izdevusies. Atsaucot kopīgi atmiņā visu, ko paspējām kopā piedzīvot, parādās tikai liels smaids uz sejas un sasildās sirsniņa.

Tāpēc vēlamies pateikties Jums, skolotāj, par visu, ko esat darījis, par visu, ko esat mums atstājis. Jūs esat pelnījis simtiem "paldies"! Ļoti ceram, ka arī vidusskolā Jūs būsi kopā ar mums!

Jūsu 9.b klase :)

9.C

Skolotāja Silvija par klasi

Atkal zied daba- ir pavasaris! Kā katru gadu pavasarī skolās tuvojas izlaidumi.

Šogad dzīve rit citādāk, nekā ierasts, bet tas netraucē pārdomāt par skolas gadiem, par pamatskolas gadiem.

Cienījamā 9.c! Mēs kopā strādājām, komunicējām 5 gadus, un tāpēc par jums saku - "Manējie"! Šajā laikā mēs mācījāmies, kā, ko un kāpēc. Jūs bagātinājāt mani, es centos mācīties no jums, bet jūs no manis.

Gāja dažādi, bija dienas, kad šī sadarbība bija izcila, bet dažreiz arī vāja.

Un tomēr izdevās daudzas labas lietas: jaukie, sirsnīgie, pārdomātie klases vakari, mācību ekskursijas, projektu dienas, teātra izrāžu apmeklējumi dažādos Latvijas teātros (nebijām tikai Daugavpils teātrī), sarunas par to, kā vajag un kā ir...

Un vēl – Pogu vakars, sagatavots, bet nenosvinēts! Jūs tagad noteikti daudz domājat jau par 2020.gada 1. septembri – sāksies jauna izglītības pakāpe.

Novēlu jums nepazaudēt zinātkāri, reizēm arī bērnišķību, esiet draudzīgi un – galvenais – vienmēr godīgi!

Lai jums izdodas!

Fana par skolotāju Silviju

Par mūsu klases kopā būšanu var teikt tā: pašas pamatskolas sākumā bija uztraukums. "Kas nu notiksies?" "Ko mēs tagad piedzīvosim?" Un jau adaptācijas nedēļās viss pārgāja. Mēs labi sadzīvojām un vēl joprojām varam tā! Pa šiem gadiem ir sakrājušies tik daudz jauku mirkļi klasei ar skolotāju Silviju.

Teātri, ekskursijas un vēl, un vēl, un vēl! Viņa ideāli māca mums matemātiku, vienmēr uztraucas par mūsu atzīmēm un vienmēr palīdzēs dažādās situācijās. Ar skolotāju Silviju var arī labi pajokot un parunāt par dažādām tēmām! Ir bijušas nesaskaņas, tas ir dabiski, bet šajos 4 gados, kad esam bijuši kopā ar mūsu skolotāju, varam apgalvot - mēs esam kā viena liela ģimene!

Kristiāns par skolotāju Silviju

Esmu dzirdējis, ka esam ļoti slinki un nedaram visu laikā, bet es ticu, ka visi no sirds cenšas un saprot, ka skolotājiem arī ir grūti šajos laikos un arī viņi no sirds cenšas darīt, cik spēka.

Cieši atmiņās turu klases piedzīvojumus dažādos izbraucienos un pasākumos..

Piedzīvojumu mums arī ikdienā netrūkst, piemēram, Rendijs visu gadu pamuļķi tēlo. Tu sēdi mierīgi stundā klausies, ko skolotāja stāsta, dari darbu, un tad tu dzirdēsi, kā Rendijs kaut ko par Satversmi vai par valsts likumdošanu sāk muldēt. Nu pilnīgi ne par tēmu.

Skolotāja Garoza tiešām, kā vienmēr, cenšas panākt, lai mums gada beigās nevienam nebūtu jākaunas par savām atzīmēm. Mēs visi draudzīgi kopā tiekam galā ar daudziem darbiem un viens otram palīdzam, ja kaut ko nesaprotam. Paldies, ka padarījāt mūs par labu komandu!
Superīgākā klase un skolotāja, kādu var vēlēties!

12.

Skolotāja Lelda par klasi

Katru gadu 12.klašu audzinātāji raksta, cik īpaši ir viņu audzināmie. Es ar pilnām tiesībām varu teikt – manējie ir vismaz divkārt īpašāki – mēs esam karantīnas izlaidums, kādu, cerams, vairāk nebūs. Jā, izolācijas laiks mums daudz nolaupījis – vienu otru interesantu mācību stundu, dažas aizraujošas klases stundas, rindu saturīgu tikšanos, pārsteidzošus pasākumus, arī pēdējo, ilgi gaidīto klases ekskursiju, pēdējos divus mēnešus kopā, kad tā īsti saproti – tie ir manējie, mani klasesbiedri, mani domubiedri... Bet karantīnas laiks mums ir arī daudz devis – ļāvis pārbaudīt, kā spējam pārvarēt savu slinkumu, spējam paši ieguldīt savus spēkus sava gara attīstībā. Krīze ir kā mazais dzīves eksāmens, kurš jākāрто arī tiem, kuri tam negatavojās. Prasme šādā situācijā saņemties, cīnīties, spēt pielāgoties bija jāparāda arī jums, sperot soli pieaugšanas virzienā. Man prieks par mūsu kopīgajām atmiņām – jūras vēju matos, rokām mālā, azarta adrenalīnu sacensībās, pārsteigumu un gandarījumu par padarītajiem darbiem, skumjām par zaudējumiem... Viss, ko esam piedzīvojuši KOPĀ, mūs padara par klasi, kura tāda ir vienīgā. Un tā būs vienmēr. Nemānīsim sevi un citus – neviens no mums nav balts un pūkains – katram sava mazāka vai lielāka utiņa kažociņā paslēpusies. Bet no jums visiem kopā sanāk viens (un gan jau ne tikai viens) ideāls vidusskolēns – zinātkārs, aizrautīgs, atbildīgs, asprātīgs, draudzīgs, centīgs, sportisks, prātīgs, atraktīvs, čakls, strādīgs, inteliģents, cilvēcīgs, radošs, māksliniecisks, mērķtiecīgs, spēcīgs, veikls, sirsnīgs, izpalīdzīgs. Katrā no jums ir daļa no klases, un katrs no jums ir cilvēks, kurā ir tieksme uz izaugsmi. Nepeldi pa straumi – esi straume! Un sapņi piepildīsies! Veiksmi vēlot, jūsu audzinātāja Lelda Balode

Vladislavs par skolotāju Leldu

Rakstot šo, mani pārņem tādas divējādas sajūtas – no vienas puses ir prieks un gandarījums par to, ka vēl viens posms ir noiets, un, nu, es esmu gatavs doties tālāk, bet no otras puses, ir tāda rūgtuma sajūta. Taču, kā jau mums visiem labi zināms, visam labajam reiz pienāk gals, un šis tad ir tas gals, gals šim mazajam piedzīvojumam – vidusskolai, kas ir viens interesants, neaizmirstams un pieredzes bagāts dzīves posms, kurš uz mūžu paliks manā atmiņā un sirdī.

Tie bija trīs neaizmirstami, lieliski un pieredzes bagāti gadi, pat atmiņās pārskrienot pāri tam visam, kas noticis šo trīs gadu laikā, sejā parādās smaids, iespējams, kāda laimes asara un pateicības sajūta par to, ka bija tieši tā un ne citādāk.

Es ieguvu jaunu ģimeni – savus 29 klasesbiedrus un MAMMU Leldu Balodi – kas šo trīs gadu laikā ir bijusi kā tāds dzinējs, kas mudināja mūs sasniegt augstākus mērķus, pārvarēt sevi un savas bailes, nebaidīties no grūtībām un jauniem izaicinājumiem dzīvē, bet, manuprāt, galvenais, ko Lelda Balode ir centusies iemācīt mums un viņai tas arī izdevās – būt īstam, godīgam un patiesam gan pret sevi, gan pret apkārtējiem, jo tas ir pamats, uz kā veidot savu nākotni un turpmāko dzīvi.

Skolotāja Lelda vienmēr ir teikusi, lai kaut ko sasniegtu – ir jādara, nekad nedrīkst apstāties, jo tikai tā var sasniegt to, ko Tu vēlies. Bez smaga darba un piepūles nevar neko sasniegt – tā ir tā atziņa, ko es paņēmu sev līdzi, tas ir tas, ko es iemācījos šo trīs gadu laikā.

Vienmēr esmu teicis, ka skolotāji ir supervaroņi, kas spēj glābt mūs, kas spēj glābt pasauli un nākotni, bet mums katram ir kāds īpašs supervaronis, kurš ir nedaudz mīlāks un nedaudz tuvāks, ja man kāds jautātu –

Vladislav, kurš ir Tavs mīlākais supervaronis? – roku liekot uz sirds un nemaz nedomājot, es teiktu, ka mans mīlākais supervaronis ir Lelda Balode – uz mūžu manā sirdī!

– bezgalīgi mīlu –

PALDIES PAR SKAISTAJĀM ATMIŅĀM, ABSOLVENTI!

Šī numura sastādīšanā piedalījās:

Šarlote Bidiņa un Ansis Gabrāns, 9.A; Katrīna Petrova, 9.B; Kristiāns Rumba un Jana Romaneca, 9.C; Vladislavs Poddubnijs, 12.kl;
skolotāji Ina Velberga, Valdis Lustiks, Silvija Garoza un Lelda Balode;
rakstus ievāca Endija Rozenbauma, 11.A;
galvenā redaktore Helēna Marija Jēgere, 11.B